

EVANĢĒLIJS UN DRAUDZE

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal. 6:1-10, Mat. 18:15-17, 1. Kor. 10:12, Rom. 15:1, Jāņa 13:34, Lūk. 22:3

ATMIŅAS PANTS:

„Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem.”

Gal. 6:10

Daži kartupeļu audzētāji izdomāja paglabāt lielākos kartupeļus sev, bet sēklai izmantot mazākos. Pēc dažiem neveiksmīgiem gadiem viņi atklāja, ka daba ir samazinājusi viņu kartupeļus līdz marmora bumbiņu lielumam. Šī neveiksme iemācīja zemniekiem svarīgu dabas likumu.

„Nevar paturēt vislabāko sev un pārpalikumu izmantot sēklai. Dzīvības likums nosaka, ka raža atspoguļo sēju.”

„Vēl joprojām ir izplatīta mazu kartupelišu stādīšana. Mēs paņemam dzīves lielās lietas sev un stādām pārpalikumu. Mēs gaidām, ka kāda traka garīgo likumu manevra rezultātā mūsu savtība tiks atalgota ar nesavtību.” (Starptautiskais studentu brālības izdevums, 2007. gada marts)

Pāvils izmanot šo principu Gal. 6:1-10. Tā vietā, lai draudzes locekļi „savā starpā kostos un ēstos” Gal. 5:15, draudzei vajadzētu būt vietai, kur Gars vada pie citu pacelšanas pār sevi. Izpratnei par to, ka mēs tiekam glābti žēlastībā, vajadzētu padarīt mūs pazemīgus un pacietīgākus, kā arī līdzjūtīgākus savā izturēšanās veidā pret citiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 24. decembrī.

ATJAUNOJOT KRITUŠO

Lai gan Pāvils daudz sagaida no kristīgā ceļa staigātājiem (Gal. 5:16), viņa padoms ticīgajiem Galatijā ir arī patīkami reālistisks. Cilvēki nav pilnīgi, un pat visvairāk nodevušies kristieši nav imūni pret kļūdām. Grieķu valodā Pāvila vārdi Gal. 5:16 norāda, ka viņš redz situāciju, kas reizēm viegli var rasties draudzē. Pāvils sniedz galatiešiem praktisku padomu, kā rīkoties šādā situācijā, ja tāda izceļas.

Kā vajadzētu rīkoties kristietim, ja ticības biedrs uzvedas grēcīgi? Gal. 6:1, Mat. 18:15-17. _____

Lai iegūtu labumu no Pāvila padoma Gal. 6:1, mums ir jāsaprot, kāda tieši bija situācija, par ko Pāvils domāja. To atklāj divi vārdi, kas lietoti teikuma pirmajā pusē. Pirmais vārds ir „pienākts” vai „pieķerts”. Burtiski tas nozīmē „notvert, panākt, pārsteigt”. Konteksts un atšķirīgās nianse, kas asociējas ar šo vārdu, norāda, ka Pāvils domāja par diviem aspektiem. Tas attiecas ne tikai uz ticības biedru, kurš pieķer citu ticīgo kādā nepareizā rīcībā, bet arī uz pašu procesu, kurā cilvēks atrod sevi „pārsteigtu” uzvedībā (skat. Sal. pam. 5:22), no kuras viņš vislabākajos apstākļos būtu izvēlējies izvairīties.

Varbūtību, ka nepareizā rīcība, par ko runā Pāvils, nav tīša, pierāda viņa lietotā terminoloģija. Vārds, kas tulkots kā „pārkāpums” vai „grēks” un kas nāk no grieķu vārda “paraptoma”, neattiecas uz tīšu grēku, bet drīzāk uz kļūdu, klupieni vai nepareizu soli. Tālākais piešķir īpašu nozīmi Pāvila iepriekšējam komentāram par „staigāšanu” Garā. Lai gan tas nekādā ziņā neattaisno cilvēka kļūdu, tas padara skaidru, ka Pāvils nerunā par izaicinošu grēku (1. Kor. 5:1-5).

Pareiza reakcija šajos apstākļos nav nosodījums, sods, atraidīšana, bet atjaunošana. Grieķu vārds, kas tulkots kā „atgriezī” (angļu val. – „atjaunot”) ir „katartizo” un nozīmē „remontēt, lāpīt, labot”. Jaunajā Derībā tas ir lietots kā „lāpīt” tīklus (Mat. 4:21), un grieķu literatūrā tas kā medicīnas termins apraksta lūzuša kaula ārstēšanas procesu. Tieši tāpat mums nevajadzētu pamest ticības biedru, kas ir kritis un salauzis kāju, kā Kristus miesas locekļiem mums vajadzētu maigi rūpēties par saviem brāļiem un māsām Kristū, kas var kļupt un krist mūsu kopīgajā ceļā uz Dieva valstību.

Kāpēc mēs tik bieži runājam sliktu par cilvēku, uz kuru dusmojamies, ļaujoties dusmu uzplūdā pret šo personu vai pat kaļam atreibības plānus, nevis praktizējam Mat. 18:15-17 aprakstīto? _____

SARGIES NO KĀRDINĀŠANĀM!

„Tad Nātāns atbildēja Dāvidam: "Tu esi tas vīrs!" (2. Sam. 12:7)

Pāvila vārdu nopietnība Gal. 6:1 – sargāt savu dzīvi, lai arī paši nekrītam kārdināšanā – arī ir jāņem vērā. Tas, ka aiz Pāvila padoma slēpjas neatliekamība un personīgas bažas, ir redzams veidā, kā viņš izsaka savu aicinājumu. Vārds, kas tulkots kā „lūkojiet” vai „rūpējieties”, burtiski nozīme „skaties uzmanīgi” vai „pievērs rūpīgu uzmanību” (salīdzini Rom. 16:17, Fil. 2:4). Tātad burtiskā nozīmē Pāvils pasaka, lai „skatāties uzmanīgi uz sevi”, vai arī tevi pārsteigs grēks. Lai izgaismotu šo brīdinājumu, Pāvils pāriet no otrās personas daudzskaitļa („jūs”) pirmajā Gal. 6:1 daļā uz otrās personas vienskaitli („tu”) otrajā panta daļā. Tas nav vispārīgs brīdinājums, kas attiecināms uz visu draudzi. Tas ir personīgs brīdinājums, kas uzrunā katru draudzes locekli personīgi.

Pāvils skaidri nenorāda, no kādiem kārdinājumiem viņš tik stingri brīdina galatiešus. Varbūt viņš nedomā kādu specifisku pārkāpumu, bet vienkārši runā par bīstamību iekrist tajā pašā grēkā, lai arī kāds tas būtu, no kura viņi cenšas atgriezt citus. Vienlaikus viņa vārdi Gal. 5:26 pret kļūšanu augstprātīgiem norāda, ka viņš brīdina viņus no sajūtas, ka viņi garīgi ir pārāki par tiem, kurus viņi atgriež.

Kāpēc Pāvilam vajag brīdināt galatiešus no garīga lepnuma? Pārdomā 1. Kor. 10:12, Mat. 26:34, 2. Sam. 12:1-7.

Vienas no lielākajām kristieša gājuma briesmām ir garīga lepnuma izjūta, kas liek mums domāt, ka mēs esam imūni pret noteikta veida grēkiem. No tā atjēgties mums var palīdzēt fakts, ka mums visiem ir viena un tā pati grēcīgā daba – daba, kas ir ienaidā ar Dievu. Tāpēc bez Dieva Gara savaldošā spēka mēs iekristu jebkurā grēkā, kas nāktu mūsu priekšā. Šāda mūsu patiesās identitātes apzināšanās ārpus Kristus var pasargāt mūs no paštaisnības grēka, kā arī dot mums lielāku līdzjūtību pret citiem, kas kļūdās.

Cik reizes tu esi pieķēris/-usi sevi, nosodot citus (varbūt tas noticis tikai tavā sirdī) par grēkiem, kuros kādu dienu esi pats/-i izrādījies/-usies vainīgs/-a?

NASTU NEŠANA

Gal. 6:2-5

Kādas papildus instrukcijas Pāvils vēl sniedz ticīgajiem Galatijā kritušo atgriešanai? (Gal. 6:2-5; skat arī Rom. 15:1, Mat. 7:12) _____

Grieķu vārds, kas tulkots kā „nasta” Gal. 6:5, ir „baros”. Tas burtiski attiecas uz lielu smagumu vai kravu, ko kādam ir jānes garu ceļu. Bet, laikam ejot, šis vārds ir kļuvis par metaforu, kas apzīmē jebkura veida grūtības vai sarežģījumus, piemēram, karstā laikā visu dienu jāstrādā (Mat. 20:12). Lai gan tiešais konteksts Pāvila pavēlei „nesiet cits cita nastas” noteikti ir saistīts ar morālo pārkāpumu, par ko ir runāts iepriekšējā pantā, nastu nešanas ideja, kas ir viņa prātā, ir daudz plašāka. Pāvila norādījumi atklāj dažus garīgus ieskatus par kristieša dzīvi, kurus nevajadzētu atstāt neievērotus.

Pirmkārt, kā min Timotejs Džordžs, „visiem kristiešiem ir nastas. Mūsu nastas var atšķirties pēc lieluma un pēc asuma, un tās atšķirsies pēc sava veida, atkarībā no mūsu dzīves likteņa. Dažiem tā ir kārdināšanu nasta un morālu pārkāpumu sekas, kā bija runāts 1. pantā. Citiem tā var būt fiziska slimība vai garīgi traucējumi, vai laulības krīze, vai arī bezdarbs, vai dēmonu uzbrukumi, vai citāda nasta. Bet neviens kristietis nav atbrīvots no nastām.” („Galatieši”, 413. lpp.)

Otrkārt, Dievs nav paredzējis, ka mums būtu jānes visas savas nastas vieniem. Diemžēl mēs bieži esam drīzāk labprātīgi palīdzēt citiem nest viņu nastas, nevis ļaut citiem palīdzēt atbalstīt mūsējās. Pāvils nosoda šo pašpietiekamības attieksmi (Gal. 6:3) kā cilvēka lepnumu, kad mēs atsakāmies atzīt, ka arī mums ir vajadzības un saguruma brīži. Šāds lepnums mums ne tikai nolaupa citu atbalstu, bet arī traucē citiem veikt kalpošanu, uz ko Dievs viņus ir aicinājis.

Visbeidzot, Dievs aicina mūs nest citam cita nastas, jo Dieva palīdzība atklājas mūsu darbībā. Šis uzskats ir balstīts uz faktu, ka draudze ir Kristus miesa. Ilustrāciju tam atrodam Pāvila vārdos: „Dievs, kas iepriecina pazemīgos, iepriecināja mūs ar Tita atnākšanu.” (2. Kor. 7:6) Ievēro, ka „Dieva ieprieca Pāvilam nenāca kā atbilde uz viņa personīgo lūgšanu vai gaidīšanu uz Kungu, bet tā nāca no drauga sadraudzības un no viņa atnestajām labajām ziņām”.

„Cilvēcīga draudzība, kurā mēs nesam cits cita nastas, ir daļa no Dieva nodoma ar Saviem ļaudīm.” (Džons R. V. Stotts „Vēsts galatiešiem”, 158. lpp.)

Kas tevi attur no palīdzības meklēšanas – lepnums, kauns, uzticības trūkums, pašpietiekamības izjūta? Ja tev ir vajadzība, kāpēc gan nepameklēt kādu, kam tu uzticies, un nelūgt šai personai palīdzību tavu nastu nešanā? _____

KRISTUS LIKUMS

Gal. 6:2-5

Pāvils saista nastu nešanu ar Kristus likuma piepildīšanu. Ko viņš domāja ar „Kristus likumu”? Gal. 5:14, 6:2, Jāņa 13:34, Mat. 22:34-40. _____

Nekur citur Bībelē neparādās Pāvila lietotā frāze „Kristus likums” (ton nomon tou Christou), lai gan līdzīgu izteicienu viņš lieto 1. Kor. 9:21 (ennomos Christou). Šīs frāzes unikalitāte ir radījusi veselu rindu dažādu interpretāciju. Daži ir kļūdaini uzstājuši, ka šis ir pierādījums, ka Dieva likums, kas dots pie Sinaja, ir aizstāts ar citu likumu, ar Kristus likumu. Citi apgalvo, ka vārds „likums” nozīmē vienkārši „princips” (skat. Rom. 7:21), kas nozīmē, ka, nesot cits cita nastas, mēs sekojam Jēzus piemēram. Pēdējais skaidrojums ir gana vērtīgs, tomēr konteksts un ar Gal. 5:4 līdzīgā terminoloģija norāda, ka „Kristus bauslības piepildīšana” ir vēl viena atsauksme uz Mozus likuma piepildīšanu caur mīlestību. Jau ātrāk savā vēstulē Pāvils parādīja, ka Kristus nākšana neatcēla morāles likumu. Bet morāles likumam, ja to saprot mīlestības kontekstā, ir nozīmīga loma kristieša dzīvē. Tas ir atklāts tajā, ko Jēzus mācīja savas zemes kalpošanas laikā un arī ko viņš darīja visā Savā dzīvē un pat Savā nāvē. Nesot citu nastas, mēs ne tikai sekojam Jēzus pēdās, mēs arī piepildām likumu.

Vēl viens jautājums, kas rodas šajos pantos, ir šķietamā pretruna starp Gal. 6:2 un 6:5. Tomēr šī problēma ir viegli atrisināma tiem, kas zina, ka Pāvils lieto divus dažādus vārdus, lai aprakstītu divas dažādas situācijas. Kā mēs jau redzējām, vārds, kas 2. pantā ir “nasta” (“baros”), attiecas uz smagu kravu, kas kādam ir jānes, veicot lielu attālumu. Vārds „phortion” 5. pantā tomēr attiecas uz kuģa kravu, kareivja mugursomu vai pat bērnu mātes miesās. Ja pirmās nastas ir iespējams nolikt malā, ar pēdējo to nevar izdarīt. Grūtniecei jānes pašai savs bērns. Šis piemērs norāda, ka ir nastas, ko cilvēki var palīdzēt mums nest, un ir tādas nastas, kā, piemēram, vainas apziņa, ciešanas un nāve, ko neviens cilvēks nevar nest mūsu vietā. Tajās mums ir pilnīgi jāpaļaujas tikai uz Dieva palīdzību (Mat. 11:28-30).

Dažas nastas nest tev var palīdzēt citi cilvēki, bet citas tev ir jāpienes Kungam vien. Kā tu vari iemācīties nodot Kungam tās nastas, kuras pats/-i vienkārši nespēj panest?

SĒŠANA UN PĻAUŠANA

Gal. 6:6-10

Gal. 6:7 vārds, kas tulkots kā „apsmieties” („mukterizo”) Jaunajā Derībā parādās tikai šajā vietā, lai gan tas bieži ir Vecās Derības grieķu tulkojumā. Burtiski tas nozīmē „nicinājumā pacelt degunu”. Vecajā Derībā tas parasti attiecas uz Dieva praviešu nicināšanu (2. Kor. 36:16, Jer. 20:7) un vienreiz ir lietots, lai ainotu sacelšanās attieksmi pret Dievu (Ec. 8:17). Pāvils grib pateikt, ka cilvēki var ignorēt Dievu vai pat noniecināt Viņa likumus, bet ne Viņu apmullkot. Viņš ir tiesnešu Tiesnesis un beigās visiem būs jāsamaksā par savu ricību.

Izlasi Gal. 6:8. Ko Pāvils šeit domā? Kādus piemērus tu vari atrast Bībelē par cilvēkiem, kas sēj miesā, un tiem, kas sēj Garā (skat., piemēram, Ap. d. 5:1-5, Lūk. 22:3, Dan. 1:8, Mat. 4:1)? _____

Pāvila metafora par sēšanu un pļaušanu nav unikāla. Tā ir sena dzīves realitāte, kas bieži parādās daudzos senos sakāmvārdos. Tomēr svarīgi ir tas, kā Pāvils lieto to, lai paskaidrotu savu iepriekšējo komentāru par miesu un Garu. Džeims D. G. Dunns saka: „Mūsdienu ekvivalents šim sakāmvārdam ir, ka mēs varam brīvi izvēlēties, bet mēs neesam brīvi izvēlēties savas izvēles sekas.” („Galatieši”, 330. lpp.)

Lai gan Dievs ne vienmēr atbrīvo mūs no grēka sekām uz šīs zemes, mums nevajadzētu krist izmisumā, ja esam izvēlējušies kaut ko sliktu. Mēs varam priecāties, ka Dievs ir piedēvis mūsu grēkus, pieņēmis mūs par Saviem bērniem. Mums vajadzētu gūt labumu no iespējām, kādas mums ir tagad, lai ieguldītu tajās lietās, kas nesīs dievišķu pļauju.

Gal. 6:10 ilustrē domu, ka „kristīgajai ētikai ir divkāršs fokuss: viens ir universāls un visu ietverošs – „darīsim labu visiem cilvēkiem”. Otrs ir īpašs un specifisks – „sevišķi ticības biedriem”. Pāvila universālais aicinājums bija balstīts uz faktu, ka visi cilvēki visur ir radīti Dieva līdzībā un tāpēc ir bezgala dārgi Viņa acīs. Vienmēr, kad kristieši aizmirst šo pamatinformāciju, viņi noteikti kļūst par kritušiem upuriem tādiem aptumšojošiem grēkiem kā rasisms, seksisms, tribālisms un tūkstošiem citu fanātismu, kas ir kaitīgi ietekmējuši cilvēci no Ādama un Ievas laikiem līdz pat mūsdienām.” (Timatejs Džordžs „Galatieši”, 427., 428. lpp.)

Tu sēj vai nu uz labu, vai uz ļaunu. Paskaties uz sevi. Kādu ražu tu vāksi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Dieva Gars tur ļaunumu sirdsapziņas kontrolē. Kad cilvēks slavina sevi vairāk nekā Gara ietekmi, viņš vāc nekrietnības ražu. Uz šādu cilvēku Garam ir arvien mazāka un mazāka ietekme, lai atturētu viņu no nepaklausības sēklu sēšanas. Brīdinājumiem ir arvien mazāk un mazāk spēka pār viņu. Viņš pakāpeniski zaudē savu dievbijību. Viņš sēj miesā un pļaus samaitātību. Raža, kas izaugusi no viņa paša sētajām sēklām, ienākas. Viņš nicina Dieva svētos baušļus. Viņa miesas sirds kļūst par akmens sirdi. Pretošanās patiesībai nostiprina viņu netaisnībā. Bezlikumība, noziegumi un vardarbība dominēja senajā pasaulē tāpēc, ka cilvēks bija sējis ļaunuma sēklas.

Visiem vajadzētu zināt par līdzekļiem, kas iznīcina dvēseli. Tas nenotiek tāpēc, ka Dievs būtu izdevis kādu dekrētu pret cilvēku. Viņš nepadara cilvēku garīgi aklu. Dievs dod pietiekami gaismu un pierādījumus, lai padarītu cilvēku spējīgu atšķirt patiesību no maldiem. Bet viņš nespiež cilvēku pieņemt patiesību. Viņš dod viņam brīvību izvēlēties labo vai ļauno. Ja cilvēks pretojas pierādījumiem, kas ir pietiekami, lai vadītu viņa spriedumu pareizā virzienā, un vienreiz izvēlas ļauno, tad otrreiz viņam to būs daudz vieglāk izvēlēties. Trešoreiz viņš vēl dedzīgāk atraus sevi no Dieva un izvēlēsies nostāties sātna pusē. Un šādi viņš turpinās, līdz būs nostiprinājies ļaunajā un ticēs meliem, ko viņš būs lolojis kā patiesību. Šo ražu būs izaudzējusi viņa pretošanās (MS 126, 1901).” (SDA Bībeles komentāri, 6. sēj., 1112. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko praktiski nozīmē „atgriezt” jeb „atjaunot” ticības biedru, kurš ir kritis grēkā? Kā izdarītais grēks ietekmē atjaunošanas procesu? Vai atjaunošana nozīmē, ka viss būs tāpat kā agrāk? Pārrunājiet!

2. Kā kristietis var zināt, vai viņam vai viņai vajadzētu censties kādam palīdzēt, ja jau ir nastas, kas cilvēkiem ir jānes pašiem (Gal. 6:5)?

3. Kā tava draudze vērtē Pāvila padomus Gal. 6? Ko tu personīgi vari darīt, lai kaut ko mainītu šajā ziņā?

KOPSAVILKUMS:

Uz Dieva klātbūtni starp Viņa ļaudīm norāda Kristum līdzīgs gars, kas atklājas draudzē. To var redzēt piedošanas un atjaunošanas garā, kas izplešas pār tiem, kas kļūdās, savstarpējā palīdzībā pārbaudījumu brīžos un apzinātos laipnības darbos, kas tiek parādīti ne tikai draudzes iekšienē, bet arī pret neticīgajiem.